

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobců:

- a) X., narozena dne X.
b) nezletilý X., narozen dne X.
oba státní příslušnost Ukrajina
bytem X.

zastoupení advokátem Mgr. Leonidem Kušnarenkem
sídlem Politických vězňů 1272/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020 č. j. OAM-244/ZA-ZA11-K02-2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č. j. OAM-244/ZA-ZA11-K02-2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 15 780 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobců.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

1. Žalobci podali dne 28. 5. 2020 u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2020, č. j. OAM-244/ZA-K02-2019, kterým bylo rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobcům neuděluje.
2. Městský soud usnesením ze dne 24. 6. 2020, č. j. 19 Az 4/2020-37 odmítl žalobu, neboť shledal, že tato neobsahovala žádný žalobní bod a k doplnění žaloby došlo až dne 18. 6. 2020, tedy po lhůtě 15 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí.
3. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 15. 9. 2020, č. j. 8 Azs 101/2020-28 zrušil usnesení městského soudu a stanovil, že městský soud v dalším řízení přihlédne k doručenému doplnění žaloby a žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu tam uvedených žalobních bodů projedná.

II. Žalobní body

4. Žalobci namítají, že žalovaný porušil § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť správní orgán nezohlednil skutečnosti hovořící ve prospěch žalobců a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, § 52 správního řádu, neboť žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění neobsahuje zákonem požadované náležitosti, § 12 zákona o azylu, neboť žalobci splňují podmínky pro udělení azylu, § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu do země původu hrozí žalobcům nebezpečí vážné újmy, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 3 Úmluvy proti mučení a čl. 33 Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků, neboť rozhodnutím žalovaného dochází k porušení těchto mezinárodních závazků, jelikož v případě navrácení žalobců do země původu by došlo k porušení závazku *non-refoulement*.
5. Dle žalobců správní orgán projednal jejich žádosti nedbale, jen povrchně se seznámil s podklady, které žalobci předložili, a to hlavně sdělení, které prokazuje, že v zemi původu žalobců je velmi špatně zacházeno s občany, kteří se řadí k rusko-jazyčnému obyvatelstvu. Na Ukrajině jsou síly, které prosazují ukrajinizační jazykovou politiku pod heslem Ukrajina Ukrajincům, a v nejradikálnější formě s heslem „Smrt Moskalům“. Tito radikálové mají podporu v rámci parlamentní politiky. Nový zákon o jazykové politice ve vzdělání zakazuje využití menšinových jazyků pro výuku od 5. stupně výš, což zasáhne žalobce b).
6. Žalobkyně a) bydlela ve městě P., v Doněcké oblasti. V tomto městě jsou dislokovaná vojska ukrajinské armády, což negativně ovlivňuje bezpečnost obyvatelstva, především dětí. Dle žalobkyně a) je oficiálně život ve městě v pořádku, ale ve skutečnosti jsou obyvatelé vystaveni neustálé provokaci ze strany ukrajinské armády nebo separatistů. Je přitom otázkou času, kdy budou boje probíhat i u města P. a výchova dítěte by byla v této oblasti více než problematická.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

7. Žalobci dále poukazují na lékařskou péči, kterou vyžaduje žalobce b). V této souvislosti poukazují na to, že na Ukrajině skoro žádný člověk nemá zdravotní pojištění, a proto musí platit veškeré ošetření. Žalobkyně a) by nerada přišla o svého syna v důsledku nekvalitní zdravotní péče na Ukrajině. V této souvislosti poukázala na pandemii COVID-19 a na obavy, pokud manžel nebude mít příjem ze zaměstnání. Žalobci nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že je lékařská péče na Ukrajině na dobré úrovni. Žalovaný tuto skutečnost dokládá sdělením Světové zdravotnické organizace (WHO), která dle žalobců není spolehlivá. Poukazují např. na rozhodnutí Donalda Trumpa pozastavit financování WHO, neboť dle jeho názoru zásadně pochybila, když nevarovala svět před šířením onemocnění COVID-19 a stranila čínskému režimu. Na WHO si také stěžoval japonský ministr financí i přední politici z Tchaj-wanu. Petici žádající odstoupení Tedrose Ghebreyesuse z čela WHO podepsalo téměř milion signatářů.
8. Žalobci poukazují na informaci MV ČR ze dne 22. 1. 2018, která cituje zprávu Výboru OSN pro lidská práva, dle níž mnoho vnitřně vysídlených osob nadále čelí byrokratickým překážkám a diskriminaci kvůli legislativním aktům přijatým od začátku konfliktu, přičemž tyto osoby jsou ohroženy marginalizací ve společnosti a dalším prohloubením závislosti na vnější pomoci. Ruský jazyk a registrace místa pobytu v Doněcké oblasti jsou velkým „handicapem“ i v jiných oblastech Ukrajiny. Sociální příslušnost žalobců je v očích jejich spoluobčanů degraduje a omezuje na právech. Žalobci uvádějí, že s jejich registrací místa pobytu není na Ukrajině možné najít si žádnou práci ani získat nějakou kompenzaci. V oblastech pod správou Ukrajiny je vůbec nepovažují za obyvatele Ukrajiny, samotní obyvatelé Ukrajiny se k nim chovají velmi špatně a různé nacionalistické organizace lidí z východu je pronásledují.
9. Situace na Ukrajině není stabilní a Ukrajina se stala nejchudším státem Evropy. Dle žalobkyně a) nelze zaručit dodržování lidských práv a základních svobod ze strany státních orgánů, zvláště když mluví rusky. Je předčasné tvrdit, že v zemi nehrozí nebezpečí a dojde ke zlepšení. Žalobci uvádějí, že dle organizace Člověk v tísni Ukrajina čtyři roky od revoluce na Majdanu je stále extrémně postižena korupcí a špatným správním řízením. Poukázali na problémy, které přinesla válka ve východní části země.
10. Žalobci uvedli, že princip bezpečnosti země původu není absolutní, existují-li důvody nepokládat uvedenou zemi jako bezpečnou. Žalobci namítají, že žalovaný nezohlednil početné zprávy, jež hovoří ve prospěch žalobce a podle nichž Ukrajinu sužují nedostatky ve vymáhání práva. Konkrétně žalobci poukazují na úryvky z informace Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o stavu lidských práv na Ukrajině za rok 2016 ze dne 3. 3. 2017, ze zprávy kanadské Rady pro přistěhovalectví a uprchlíky ze dne 14. 1. 2016 a ze zprávy Spojených států amerických o kriminalitě a bezpečnosti pro Ukrajinu za rok 2014 ze dne 10. 6. 2014.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobci. K situaci ohledně zdravotní péče se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Tvrzené zhoršení vztahů a eventuální nevraživost mezi ukrajinsky a rusky mluvícími Ukrajinci je důsledkem

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

událostí, k nimž na jihovýchodě Ukrajiny došlo, nelze je však považovat za projevy systematického pronásledování příslušníků určité sociální skupiny, které by mělo za následek odůvodněnou obavu o život či zdraví žalobců v zemi původu. Nelze dospět k závěru, že by žalobci byli v případě vnitřního přesídlení systematicky diskriminováni v přístupu k zaměstnání i základním sociálním a zdravotním službám, a to ani v případě, že by se usadili v některé oblasti Ukrajiny, kde je rusky mluvící část obyvatelstva méně zastoupena.

12. Ke zprávám z let 2014 a 2016, na které žalobci poukazovali v žalobě, žalovaný uvedl, že sám shromáždil mnohem aktuálnější zprávy, které lépe reflektují situaci v zemi původu.
13. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, za takové situace nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný provedl dokazování podrobně a úplně, přičemž je to právě žalobkyně a), kdo má v řízení ve věci mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. Potřeba žalobkyně a) legalizovat si na území České republiky svůj další pobyt nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.
14. Ve vztahu k námitce týkající se jazykového zákona na Ukrajině (On Supporting the Functioning of the Ukrainian Language as the State Language, z roku 2019) žalovaný doložil překlad výňatku, který se týká jazykové výuky na prvním a druhém stupni. Dle žalovaného z výňatku vyplývá, že příslušníci ruskojazyčné národnostní menšiny mohou studovat ve vlastním jazyce na předškolní a základní úrovni (což na Ukrajině označuje 1. stupeň). Na vyšších úrovních již výuka probíhá pouze v ukrajinštině nebo v jazycích původních obyvatel. Národnostní menšiny mají od 2. stupně zaručenu možnost studia vlastního jazyka ve zvláštních kurzech, nikoli výuky ve vlastním jazyce.

IV. Obsah správního spisu

15. Žalobkyně a) požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 3. 2019 společně s nezletilým žalobcem b) a s manželem. Dne 18. 3. 2019 žalobkyně a) poskytla údaje k podané žádosti. O mezinárodní ochranu žádala jménem svým a žalobce b) z důvodu, že na Ukrajině bydlí v místě, kde probíhá válka. Téhož dne s ní byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. V rámci pohovoru uvedla, že do roku 2013 žila v Luhanské oblasti a následně se přestěhovala do P. (Doněcká oblast). Zde pobývala i po narození žalobce b) až do jejich vycestování ze země v prosinci 2018. Dne 21. 2. 2020 byla žalobkyni a) dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) a nezletilého žalobce b). Žalovaný neudělil mezinárodní ochranu v žádné formě, když konstatoval, že důvodem pro podání žádosti byla válečná situace v Doněcké oblasti, odkud žalobci pocházejí, žalovaný však shledal, že je pro žalobce možné vnitřní přesídlení.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

16. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště“.
18. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště“.
19. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky“.
20. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“.
21. Podle § 2 odst. 7 „[p]ronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou“.
22. Zcela obecné odkazy na porušení různých právních ustanovení nepředstavují řádný žalobní bod, soud se tedy jimi samostatně nezabýval (srovnej rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

23. Pokud žalobci namítali nesprávné závěry žalovaného ohledně lékařské péče na Ukrajině, tuto otázku žalovaný v době vydání svého rozhodnutí posoudil správně, žalobkyně a) uváděla, že syn je zdravý, ona sama také. Žalobce b) měl zdravotní potíže toliko po narození, žalobkyně a) výslovně při pohovoru uvedla, že rodina čekala, až se syn uzdraví, teprve pak opustili Ukrajinu (v březnu 2018). Také v žalobě je uvedeno ke zdravotnímu stavu syna pouze to, že „při porodu nebyl úplně zdrav“, úroveň zdravotnické péče na Ukrajině tak nebyla pro rozhodování o žádosti klíčová, žalovaný se s touto problematikou zcela dostatečně vypořádal na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí.
24. Nedůvodnou shledal soud i námitku ohledně potíží žalobců z důvodu, že žalobci hovoří rusky. Žalobkyně a) v průběhu řízení nijak nezmínila jakékoli obavy v tomto směru, proto se jimi žalovaný ani nemohl zabývat. Zároveň žalobci nijak nevysvětlili, proč nebylo možné tyto obavy uvést již ve správním řízení, nijak své obavy nevztáhli ani k aktuálnímu dění na Ukrajině. Zde srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32, podle kterého, i za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem. Pokud žalobci namítali, že se žalovaný nevypořádal s předloženými důkazy o zacházení s rusko-jazyčným obyvatelstvem, ze správního spisu nevyplývá, že by žalobci jakékoli zprávy předložili, žalobci ani v žalobě nespecifikovali, o jaké důkazy by mělo jít.
25. Dále se soud zabýval situací na Ukrajině a možnostmi vnitřního přesídlení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108 splnění podmínek pro možnost vnitřního přesídlení (dostupnost oblasti, účinnost přesunu jako řešení proti pronásledování či vážné újmy v původní oblasti, absence hrozby navrácení do původní oblasti a minimální standard ochrany lidských práv) je nutné posuzovat kumulativně ve vztahu ke konkrétní oblasti země původu tak, aby bylo z rozhodnutí o mezinárodní ochraně patrné, která konkrétní část země původu je pro žadatele možným útočištěm před hrozící újmou.
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74 při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nutné posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.
27. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Je třeba se zabývat zejména její dostupností, celkovými poměry panujícími v zemi původu, osobními poměry žadatele (např. pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk a ekonomická situace), účinností vnitřní ochrany a postavením žadatele po jeho přesunu z hlediska respektování a zajištění základních lidských práv v místě vnitřní ochrany. Rovněž je třeba zvážit bezpečnost žadatele, a to jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

28. Z vyjádření žalobkyně a) v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany vyplynulo, že se obávala návratu do země původu z důvodu ozbrojeného konfliktu, který probíhá ve východní části Ukrajiny, kde žila s žalobcem b) před vycestováním z Ukrajiny. Žalobkyně a) v souvislosti s pobytem v této oblasti neuváděla skutečnosti, které by svědčily o jejím strachu z pronásledování z azylově relevantního důvodu. V rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany vyjádřila obavy před vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tj. z důvodu vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Žalobkyně a) se obávala návratu do města P. z důvodu, že se toto město nachází na hranici mezi územím konfliktu na Ukrajině a zbytkem Ukrajiny, město P. se nachází 30 km od zóny, kde probíhá válečný konflikt. Také vyjádřila obavy z důvodu nedostatečné zdravotní péče, neboť zdravotní personál se stěhuje do jiných oblastí Ukrajiny. Dále žalobkyně a) vyjádřila obavy z problému, kterým by s žalobcem b) čelili v případě přesídlení do jiné oblasti v rámci Ukrajiny.
29. Žalovaný ve svém rozhodnutí konstatoval, že dle Mezinárodního trestního soudu lze považovat situaci na Krymu a v Sevastopolu za mezinárodní ozbrojený konflikt a probíhající konflikt na východě Ukrajiny s jednotkami Doněcké a Luhanské lidové republiky za vnitřní ozbrojený konflikt. Dále žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že ze shromážděných informací vyplývá, že napjatá situace přetrvává pouze na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, v příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Zohlednil, že bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října roku 2015 omezují výhradně na linii dotyku, přičemž v sousedních oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti k žádným ozbrojeným incidentům nedochází. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, dle něhož situaci na Ukrajině nelze klasifikovat jako „totální konflikt“. Dále žalovaný posuzoval možnost vnitřního přesídlení žalobců.
30. Soud v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice a judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 10. 8. 2017, č. j. 1 Azs 194/2017-30, nebo dne 15. 1. 2016, č. j. 5 Azs 20/2015-35) zohlednil při přezkumu napadeného rozhodnutí okolnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. Soud zohlednil, že od 24. 2. 2022 na velké části území Ukrajiny po invazi Ruské federace vypukl mezinárodní ozbrojený konflikt. Přestože žalobci na tuto skutečnost nepoukázali, městský soud k ní přihlédl z vlastní iniciativy. Přihlédl přitom k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27, bod 22, v němž Nejvyšší správní soud připustil, že mohou nastat určité zcela specifické situace, za nichž by byly soudy ve správním soudnictví povinny přihlédnout i k okolnostem nenamítaným žadatelem o mezinárodní ochranu, a to např. vypuknutí válečného konfliktu na celém území země původu žadatele o mezinárodní ochranu.
31. Soud má zároveň za to, že válečný konflikt na Ukrajině je skutečností obecně známou, kterou není třeba dokazovat při jednání.
32. Soud shledal, že závěry žalovaného, že na území Ukrajiny neprobíhá „totální konflikt“ a žalobci mají možnost vnitřního přesídlení, již s ohledem na aktuální situaci neobstojí a skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, bude vyžadovat rozsáhlé doplnění (§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Soud tak napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

33. Žalovaný se zaměří zejména na posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany, zda jsou dány důvodné obavy, že žalobcům hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy z důvodu vážného ohrožení života civilisty nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu v případě návratu do místa pobytu žalobců (tj. města P. v Doněcké oblasti). Žalovaný posoudí, zda míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje ozbrojený konflikt na Ukrajině, dosahuje natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by žalobci (civilisté) v případě návratu do města P. v Doněcké oblasti, byli vystaveni z pouhého důvodu své přítomnosti na území skutečnému nebezpečí vážné újmy. Žalovaný přitom zohlední různé skutečnosti, zejména intenzitu ozbrojených střetů, stupeň organizace proti sobě stojících ozbrojených sil a délku trvání konfliktu, územní rozsah situace svévolného násilí, skutečné místo pobytu žalobců v případě jejich navrácení do země původu, úmyslné napadání civilistů válčícími stranami (rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 10. 6. 2021, ve věci *CF, DN*, C-901/19, bod 43), a také poměr obětí v dotčené oblasti a celkovým počtem jednotlivců, např. podle informací Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o civilních obětech na Ukrajině, dostupné z: <https://ukraine.un.org/en/resources/publications> (rozsudek SDEU ve věci *CF, DN*, body 31-37). Shledá-li žalovaný, že žalobcům ve městě P. hrozí vážná újma, posoudí v souladu s rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011-108, ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74 a ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 možnost využití alternativy vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. Zohlední přitom mimo jiné i aktuální stanovisko UNHCR k návratům na Ukrajinu. Dle stanoviska UNHCR k návratům na Ukrajinu z března 2022 s ohledem na nestabilní situaci na celém území Ukrajiny UNHCR nepovažuje za vhodné odeprít mezinárodní ochranu Ukrajincům na základě alternativy vnitřního útěku nebo přemístění (bod 8 stanoviska, dostupné z: <https://www.refworld.org/docid/621de9894.html>).
34. Závěry žalovaného k posouzení důvodů pro udělení azylu považuje soud za správné, žalobci v tomto směru neměli ve vlasti jakékoli potíže, v žádosti ani při pohovoru žalobci žádné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů neuváděli. Tvzení žalobců v žalobě o hrozbě pronásledování je zcela obecné a nekonkrétní, není vůbec zřejmé, jakými skutečnostmi by měl být strach z pronásledování odůvodněn. Pokud v dalším řízení žalobci neuvedou v otázce důvodů udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 jiné skutečnosti, nebo správní orgán nové rozhodné skutečnosti nezjistí, lze vycházet z toho, že dosavadní zhodnocení důvodů pro udělení azylu žalovaným je správné.
35. Pro úplnost soud konstatuje, že se zabýval též problematikou oddělitelnosti výroku o mezinárodní ochraně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2022, č. j. 5 Azs 51/2021-77 konstatoval, že tato otázka není posuzována v judikatuře Nejvyššího správního soudu jednotně. O tom mimo jiné svědčí i to, že usnesením ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 Azs 16/2021-32, byla rozšířenému senátu postoupena k řešení otázka, „*zda lze v řízení o žalobě, jehož předmětem je přezkum správního rozhodnutí o (ne)udělení mezinárodní ochrany, zrušit toto rozhodnutí pouze v jeho dílčí části, a pokud ano, tak v jakém rozsahu.*“ Nejvyšší správní soud však usnesením rozšířeného senátu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 1 Azs 16/2021-50 věc vrátil prvnímu senátu s odůvodněním, že není dána pravomoc rozšířeného senátu. Právně první senát v usnesení č. j. 1 Azs 16/2021-32 se přiklonil k názoru nedělitelnosti výroku. Soud má za to, že v projednávaném případě Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jsou změny ve vlasti žalobců natolik významné, že se mohou podstatně změnit i okolnosti, na základě kterých byly zvažovány nejen důvody pro udělení doplňkové ochrany, ale i okolnosti, na základě kterých byly zvažovány důvody pro udělení azylu, proto považuje za vhodnější zrušit celé napadené rozhodnutí (zejména pokud žalobci v žalobě poukazovali na svoji příslušnost k určité sociální skupině obyvatelstva - pocházejí z východní části Ukrajiny a ruština se pro ně stala rodným jazykem, další vývoj na Ukrajině v tomto směru je přitom obtížné předvídat).

36. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli ve věci samé úspěšní, proto jim přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobci v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], sepsání žaloby a jejího doplnění ze dne 18. 5. 2020 [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], snížené o 20 % podle § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996, tedy 2 x 3 úkony po 2 480 Kč, tj. 14 880 Kč. Dále byla žalobcům přiznána náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč; celkem tedy náhrada nákladů činí 15 780 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. dubna 2022

JUDr. Lenka Loudová v.r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.